

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 18/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť politickej strany Kresťanskodemokratického hnutia – Okresné centrum KDĽH v P., P., a Ing. P. S., G., zastúpených advokátom JUDr. F. B., K., ktorou namietali porušenie základných práv zaručených v čl. 30 ods. 1 a 4, čl. 31 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 19 S 3/2010 a jeho uznesením z 13. októbra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť politickej strany Kresťanskodemokratického hnutia – Okresné centrum KDĽH v P. a Ing. P. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2010 doručená sťažnosť politickej strany Kresťanskodemokratického hnutia – Okresné centrum KDĽH v P. a Ing. P. S. (ďalej aj „sťažovateľka“ a „sťažovateľ“ alebo „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základných práv zaručených v čl. 30 ods. 1 a 4,

čl. 31 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 S 3/2010 a jeho uznesením z 13. októbra 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti, priložených príloh a zo spisu okresného súdu sp. zn. 19 S 3/2010 ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa uchádzal o účasť vo voľbách starostu obce G., ktoré sa mali konať 27. novembra 2010 (v čase rozhodovania ústavného súdu tieto voľby už prebehli, pozn.). Sťažovateľ v rámci koalície Kresťanskodemokratické hnutie a politickej strany Sloboda a Solidarita (ďalej len „koalícia politických strán“) podal 30. septembra 2010 prostredníctvom povereného splnomocnenca Ing. F. P. zapisovateľovi miestnej volebnej komisie v G. (ďalej len „volebná komisia“) kandidátnu listinu koalície politických strán pre voľbu starostu obce G. Volebnej komisii podal kandidátnu listinu na starostu v G. tiež Ing. J. K., a to v rámci koalície politických strán SDKÚ, Most a Sloboda a Solidarita; kandidátnu listinu za politickú stranu Sloboda a Solidarita podpísal 1. októbra 2010 krajský predseda strany. Volebná komisia 8. októbra 2010 preskúmala podľa § 22 ods. 1 zákona č. 346/1990 Zb. o voľbách do orgánov samosprávy obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o voľbách“) kandidátne listiny koalície politických strán a politických hnutí a nezaregistrovala oboch kandidátov na starostu, t. j. sťažovateľa a Ing. J. K. z dôvodu, že oboch podporila politická strana Sloboda a Solidarita. Dňa 11. októbra 2010 politická strana Sloboda a Solidarita písomne volebnej komisii oznámila, že odvoláva svoju podporu kandidátovi na starostu Ing. J. K. Návrhom z 11. októbra 2010 sa koalícia politických strán (proti volebnej komisii, pozn.) na okresnom súde domáhala, aby vydal rozhodnutie o zaregistrovaní sťažovateľa za kandidáta koalície politických strán na starostu obce G. Okresný súd uznesením z 13. októbra 2010 návrh zamietol.

3. Sťažovatelia po odcitovaní čl. 30 ods. 1 a 4, čl. 31 a čl. 46 od. 1 ústavy (iba) uviedli, že *«okresný súd... svojim ústavne nekonformným výkladom porušil vyššie uvedené základné práva sťažovateľov tým, že vylúčil kandidáta Ing. P. S. z účasti na slobodnej súťaži na funkciu starostu... Sťažovatelia nerozumejú, z akých dôvodov vo vzťahu ku sťažovateľovi... „nemôže obstať“ dodatočné prehlásenie politickej Strany Sloboda a Solidarita z 11. októbra 2010 o tom, že ruší politickú podporu pre kandidáta Ing. J. K.*

Uvedenú skutočnosť okresný súd pri svojom rozhodovaní mal zobrať v úvahu (keď už to neurobila miestna volebná komisia) a zaregistrovať ako kandidáta Ing. P. S. Ved' kandidátna listina splňala náležitosti § 21 a § 22 volebného zákona a nebola žiadnym spôsobom upravovaná. Skutočnosť, že u ďalšieho kandidáta na funkciu starostu došlo k deklarovanej „administratívnej chybe“ nemôže diskvalifikovať sťažovateľa... z účasti vo voľbách a uplatňovania jeho pasívneho volebného práva.». Sťažovatelia tiež uviedli, že „slobodná súťaž politických síl nachádza výraz predovšetkým vo voľbách a je základným predpokladom fungovania demokratického štátu. S touto požiadavkou je potrebné konfrontovať volebný zákon a sledovať, či umožňuje a ochraňuje slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti.“

4. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Uznesením Okresného súdu... č. k. 19 S 3/2010 z 13. októbra 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľov zaručené v čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 31 Ústavy...

2. Ústavný súd uznesenie Okresného súdu... č. k. 19 S 3/2010-11 z 13. októbra 2010 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie.

3. Okresný súd... je povinný nahradiť sťažovateľom trovy konania... do 15 dní od doručenia tohto nálezu...“

II.

5. Aj keď sťažovatelia v petite svojej sťažnosti (bod 4) nenamietali porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd zobral na zreteľ okolnosť, že v samotnom texte sťažnosti (bod 3) uvádzajú aj čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto posúdil sťažnosť aj v medziach tohto základného práva.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 30 ústavy občania majú právo zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov... (odsek 1). Občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám (odsek 4). Podľa čl. 31 ústavy zákonná úprava všetkých politických práv a slobôd a jej výklad a používanie musia umožňovať a ochraňovať slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti.

II.A

K namietanému porušeniu základných práv v prípade sťažovateľa

9. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 19 S 3/2010 ústavný súd zistil, že účastníkmi tohto súdneho konania „o návrhu na vydanie rozhodnutia o zaregistrovaní kandidáta“ boli koalícia politických strán a volebná komisia. Sťažovateľ teda účastníkom tohto konania, ktorého napadnuté rozhodnutie ústavný súd preskumáva, nebol.

10. Jedným z dôvodov odmietnutia ústavnej sťažnosti je situácia, keď ide o návrh podaný niekým zjavne neoprávneným (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Ústavnú sťažnosť môže podať len ten, kto bol účastníkom predchádzajúceho (posudzovaného) konania a koho sa teda príslušný návrh orgánu verejnej moci (súdu) priamo dotýka. Medzi napadnutým rozhodnutím (postupom) všeobecného súdu a tvrdeným porušením základných práv musí existovať jasný príčinný vzťah, kauzalita. Nie je totiž úlohou ústavného súdu preskúmavať správnosť rozhodnutia (postupu) orgánu verejnej moci (súdu), ale len to, či sa napadnuté rozhodnutie alebo postup tohto orgánu skutočne zakladá na porušení ústavne zaručených právach a slobodách.

12. Z uvedených súvislostí vyplýva, že sťažovateľ nebol účastníkom namietaného súdneho konania (bod 9). Táto skutočnosť v neposlednom rade vyplýva tiež z ustanovenia § 17 ods. 4 zákona o voľbách (pozri bod 18), preto musela byť jeho sťažnosť odmietnutá ako podaná zjavne neoprávnenou osobou (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v prípade sťažovateľky

13. Sťažovateľka namietala porušenie základného práva (aj) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v označenom konaní a jeho uznesením z 13. októbra 2010.

14. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno

domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

15. Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

17. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

18. V prerokovávanej veci okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol návrh (aj) sťažovateľky, keď v odôvodnení uviedol:

„Navrhovatelia... podali návrh na súd, aby rozhodol o zaregistrovaní kandidáta koalície politických strán... Ing. P. S... pre voľby na starostu obce G., ktoré sa uskutočnia 27. 11. 2010. Ako dôvod uviedli, že rozhodnutie... volebnej komisie... č. 202/2010 z 8. 10. 2010 je nepreskúmateľné, keďže sa nedá z neho zistiť či uvedeného kandidáta na post starostu obce G. Ing. P. S. zaregistrovali alebo nezaregistrovali do volieb, ktoré sa majú uskutočniť dňa 27. 11. 2010...

Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 346/1990 Zb. kandidátne listiny pre voľbu starostu obec môžu podávať politické strany. Každá politická strana môže na kandidátnej listine uviesť iba jedného kandidáta. Politické strany môžu podať kandidátne listiny so spoločným kandidátom. Kandidátne listiny sa doručia v dvoch rovnopisoch zapisovateľovi miestnej volebnej komisie, najneskôr 55 dní pred dňom volieb. Politické strany doručia kandidátne listiny prostredníctvom splnomocnenca.

Podľa § 22 ods. 1 citovaného zákona, miestna volebná komisia predložené kandidátne listiny preskúma a nezaregistruje kandidáta, ktorý je uvedený na kandidátnej listine, ktorá nespĺňa náležitosti podľa tohto zákona.

Podľa § 22 ods. 2 cit. zákona, ust. § 17 ods. 2 až 5 platia rovnako.

Podľa § 17 ods. 4 cit. zákona, proti rozhodnutiu... volebnej komisie o zaregistrovaní kandidáta alebo o nezaregistrovaní kandidáta môžu podať kandidujúce politické strany a nezávislí kandidáti návrh na vydanie rozhodnutia o zrušení registrácie kandidáta, alebo návrh na vydanie rozhodnutia o zaregistrovaní kandidáta na súd. Návrh treba podať do 3 dní odo dňa rozhodnutia... volebnej komisie. Proti rozhodnutiu súdu sa nemožno odvolať.

Ako vyplynulo z listinných dôkazov,... volebná komisia vydala rozhodnutie pod č. 202/2010 dňa 8. 10. 2010. Išlo o rozhodnutie... volebnej komisie o nezaregistrovaní kandidátov na kandidátnych listinách pre voľby starostu obce Ing. P. S. a Ing. J. K. z dôvodu, že obidvoch kandidátov na post starostu podporila politická strana Sloboda a Solidarita. Aj keď sa je možné stotožniť sčasti s návrhom navrhovateľov... o nedostatkoch tohto rozhodnutia, kde chýba vo výrokovej časti opakované uvedenie toho, že títo kandidáti nie sú zaregistrovaní na kandidátov a nie je poukázané na konkrétne ustanovenie, podľa ktorého rozhodli, zo samotného textu tohto rozhodnutia vyplýva, že... volebná komisia... vydala rozhodnutie o nezaregistrovaní kandidátov na kandidátnych listinách pre voľby starostu obce a uvádzala okrem Ing. P. S. aj Ing. J. K.

Dôvodom bolo, že oboch týchto kandidátov podporila politická strana Sloboda a Solidarita, čo zákona (zákon, pozn.) v citovanom ustanovení § 21 ods. 1 vylučuje. Nemôže obstať ani dodatočné prehlásenie politickej strany Sloboda a Solidarita z 11. 10. 2010, ktorým ruší politickú podporu pre kandidáta Ing. J. K. Toto prehlásenie bolo (malo byť správne nebolo, pozn.) urobené pred doručením kandidátnych listín... volebnej komisii. Po doplnení okrem kandidátnej listiny súd sa oboznámil aj s vyhlásením kandidáta na starostu

obce Ing. P. S., z ktorého vyplýva takisto, že prijíma túto kandidatúru, súhlasí s ňou na kandidátnej listine politických strán Kresťansko-demokratického hnutia a Slobody a Solidarity. Z toho vyplýva, že nielen kandidátna listina obsahuje podpis a údaje splnomocnencov týchto politických strán, teda tak strany KDĽ ako aj polit. strany Slobody a Solidarity, ale aj samotný kandidát vyhlasuje, že súhlasí s kandidatúrou za tieto dve strany. Zákon neuvádza možnosť takú, že po doručení týchto listín a po rozhodnutí... volebnej komisie je možné akýmkoľvek spôsobom upravovať kandidátne listiny. Jediným opravným prostriedkom je rozhodnutie súdu a súd má za to, že napriek strohému rozhodnutiu, ... volebná komisia... rozhodla vecne správne...“

19. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

20. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

21. Z obsahu sťažnosti vzťahujúceho sa na túto jej časť (pozri bod 3) vyplýva, že sťažovateľka vyčíta okresnému súdu (a predtým aj volebnej komisii) *«že vylúčil kandidáta Ing. P. S. z účasti na slobodnej súťaži na funkciu starostu... Sťažovatelia nerozumejú, z akých dôvodov vo vzťahu ku sťažovateľovi... „nemôže obstať“ dodatočné prehlásenie politickej Strany Sloboda a Solidarita... že ruší politickú podporu pre kandidáta Ing. J. K. Uvedenú skutočnosť okresný súd pri svojom rozhodovaní mal zobrať v úvahu... a zaregistrovať ako kandidáta Ing. P. S... Skutočnosť, že u ďalšieho kandidáta na funkciu starostu došlo k deklarovanej „administratívnej chybe“ nemôže diskvalifikovať sťažovateľa... z účasti vo voľbách a uplatňovania jeho pasívneho volebného práva.»*. K samotnej ústavnoprávnej argumentácii, ktorá je v okolnostiach danej veci rozhodujúca, sťažovateľka okrem odcitovania príslušných článkov ústavy (zhodne s bodom 8) uviedla, že *„slobodná súťaž politických síl nachádza výraz predovšetkým vo voľbách a je základným predpokladom fungovania demokratického štátu. S touto požiadavkou je potrebné konfrontovať volebný zákon a sledovať, či umožňuje a ochraňuje slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti.“*

22. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 19 S 3/2010 z 13. októbra 2010 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery okresného súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

23. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že tento konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a volebného zákona je namietané uznesenie okresného súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

24. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením okresného súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.C

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 31 ústavy v prípade sťažovateľky

25. Keďže sťažovateľka namietala tiež porušenie svojich základných práv podľa čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 31 ústavy len z dôvodu ústavne nekonformného výkladu hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov v jej veci, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedenými článkami ústavy, ktoré mali byť podľa nej taktiež porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a uznesením okresného súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľkiných práv podľa čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 31 ústavy.

26. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

27. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 31 ústavy zjavne neopodstatnená.

III.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011